

Offentligt Møde og generalforsamling

Kære medlem af Støtteforeningen for Hospice Sydvestjylland.

Hermed inviteres til offentligt møde med efterfølgende generalforsamling i Støtteforeningen

Tirsdag den 12. maj 2009 kl. 19.00
på KFUM og KFUK, Kirkegade 70, Esbjerg.

Ved det offentlige møde taler
Formanden for Folketingets Sundhedsudvalg, tidligere borgmester
Preben Rudiengaard.

Preben Rudiengaard vil fortælle om sit arbejde som formand for
Folketingets Sundhedsudvalg.

Der bliver herefter lejlighed til at stille spørgsmål.

Pause og kaffebord

Generalforsamling

I henhold til vedtægterne indkaldes der til den årlige generalforsamling i Støtteforeningen for Hospice Sydvestjylland.

Dagsorden:

1. Valg af dirigent
2. Bestyrelsens beretning
3. Forelæggelse af revideret årsregnskab til godkendelse
4. Behandling af indkomne forslag.
5. Forslag til budget, herunder fastsættelse af kontingent
6. Valg af medlemmer til bestyrelsen; på valg efter tur er:
Viggo Høy-Nielsen (villig til genvalg)
Kirsten Gelmer (villig til genvalg)
Michaela Lydixen (villig til genvalg)
Preben Rudiengaard (villig til genvalg)
Leif Geertsen (villig til genvalg)
7. Valg af to suppleanter til bestyrelsen; på valg gjer:
Frede Dalum (villig til genvalg)
Pia Hvorslev (forslag til nyvalg)
8. Valg af revisor og eventuelt en suppleant for samme.
9. Eventuelt.

Det er muligt at melde sig ind i Støtteforeningen ved indgangen.

Med venlig hilsen   *Bestyrelsen*

Faktaboks

Preben Rudiengaard er i dag formand for Folketingets Sundhedsudvalg.

Tidligere har han været praktiserende læge, senere embedslæge i det daværende Ribe Amt. På det politiske område har han gjort turen med fra at være formand for en lokal vælgerforening til byrådsmedlem i Ribe, hvor han senere blev 1. viceborgmester og endelig borgmester fra 2002 til kommunalreformens ikrafttræden. Herefter blev han indvalgt i Esbjerg Byråd, hvor han i dag er medlem.

I Folketinget har Preben Rudiengaard også taget sine politiske slagsmål. Senest med sundhedsminister Jakob Axel Nielsen. Rudiengaard syntes, at der udgik for få visioner fra sundhedsministerens kontor. Uenigheden blev bilagt på statsministerens foranledning.

Preben Rudiengaard sidder i bestyrelsen for Støtteforeningen for Hospice Sydvestjylland.

Pårørende - men stadig barn

Af Marianne Rosenbæk,
souschef

I forrige Nyhedsbrev havde jeg et indlæg og interview omkring det at være pårørende til et alvorlig sygt familie-medlem på Hospice Sydvestjylland.

Denne gang vil jeg gerne fortælle lidt om mulighederne, når man er pårørende og samtidig stadig et barn. Det er jo desværre sådan, at pårørende kan have alle aldre. Vi har mange børn, der kommer her i huset som skal miste enten en forælder, bedsteforælder eller oldeforælder. Da hospice skulle indrettes var man meget bevidst om, at det gerne skulle blive et sted, hvor patienter og besøgende i alle aldre ville kunne føle sig velkomne, og opleve, at der er rum til dem såvel fysisk som følelsesmæssigt.

Børns liv ændres som de voksnes, når der opstår alvorlig sygdom i familien. For at klare denne situation bedst muligt, har børn speciel brug for omsorg og opmærksomhed. De har brug for at kunne komme og gå på sygestuen. Det vil sige, at der skal være steder i huset, hvor barnet med sine tanker kan få fri, et sted hvor der er mulighed for bare at slappe af. Børn har nemlig meget brug for pauser fra det alvorlige. Leg er for dem fortsat vigtig. Erfaringer viser, at børn nemlig har en særlig evne til at gå ind og ud

af sorgen, og at det er vigtigt at de får lov til dette.

På hospice er den ene dagligstue indrettet med fokus på, at voksne kan tage de mindre børn med derind og hygge sig. Her kan man trække sig hen når der skal leges. Der er klodser, bamser, biler, bøger og papir og farver. Her er bord og stole i børnehøjde. Når man kommer forbi og ser der er dækket op med plastickaffestellet og bamserne sidder omkring, ved man at rummet er med til at gøre en forskel.

Her i stuen produceres der mange tegninger, som vi nogle gange er behjælpelige med at laminere, andre gange finder vi rekvisitter så de kan blive hængt op på stuen hos den syge. Børn vil ofte gerne vise deres kærlighed til den syge ved at

give tegninger, eller plukke lidt blomster til at pynte op med.

Legetøjet og børnemøblerne må selvfølgelig også gerne tages med op på sygestuen på 1 sal. Dette giver oplevelser og muligheder for at være sammen også hos den syge. Nye legesager gør ofte lykke hos børn.

Giver man sig tid som familie eller personale til at se på tegningerne og tale med

børnene derom, kan der ofte komme meget tankevækkende og vigtige ting frem. Samtidig kan det være en måde at få talt om de følelser og forestillinger barnet måtte have.

Som sagt har pårørende alle aldre, og derfor er det ikke nok med dagligstuen til de mindre børn. Oppe på loftet har vi indrettet et dejligt "Ungdomsrum". Et meget hyggeligt rum med skråvægge, gode senge, sækkestole og ikke mindst masser af brætspil, bøger, video og computerspil. Her bliver

der leget, hygget og flere venskaber er opstået deroppe på tværs af familier. Enkelte gange har jeg mødt en af vore frivillige som sad og var med i legen i et tidsrum, hvor de voksne i familien havde brug for der blev taget over.

En dag mødte jeg en dreng i 10 års alderen, der løb op og ned af trapperne fra ungdomsrummet. Vi snakkede lidt sammen og han sagde

"her kunne jeg godt tænke mig at bo"..... Det må da være tegn på, at vi har ramt noget af det rigtige.

Endelig kan børn og voksne mødes over det fine bordfodboldspil oppe på 3. sal.. Det er vigtigt, at børn er med i fællesskabet i familien, og kan gøre ting sammen, ikke mindst i sådan en periode, der er præget af svær sygdom.

Som personale vil vi gerne vise, at børn er meget velkomne og vi vil gerne tale med dem om oplevelser i huset i forbindelse med sygdom. Andre gange vil de pårørende gerne have hjælp dertil, eller ideer til hvordan de skal gribe situationen an.

Det er vigtigt at være opmærksom på og have respekt for, at børns forståelse af alvorlig sygdom og død er meget afhængig af deres alder. Børn vil gerne have forklaret hvad der sker. Deres fantasi er ofte værre end virkeligheden, så åbenhed sparer dem ofte for unødigt angst.

Nogle kloge ord siger, at "når børn er gamle nok til at spørge, er de gamle nok til at få et svar". På hospice har vi flere gode børnebøger om det at miste og opleve sorg. Det er bøger, der kan lånes og læses sammen. Vi har desuden bøger til udlevering, hvor barnet selv kan være med til at farve deri, eller måske få startet på en mindebog. En mindebog er en form for huskebog, fuld af sjove og vigtige historier om et menneske, man har holdt meget af og som man nu har mistet.

Disse bøger kan være med til at give plads for at tale om sorg og følelser, snakke som kan hjælpe barnet videre i livet trods oplevelser med sorg og tab.

Som beskrevet har vi altså rigtig mange gode tilbud til de børn der kommer i huset. Det er til dels midler fra Støtteforeningen, der har gjort det muligt at kunne indrette dertil.

Den dejlige sommertid er

foran os, så det vil gøre den vekslende have til et godt samlingssted for alle der kommer i huset, og for de patienter der finder kræfter dertil.

Haven og terrassen er til alle aldre. Her kan man sidde og slappe af, ligge i barnevogn og måske få en lur. Ja, for også de helt små er velkomne i huset. Vi kan være behjælpelige med puslepude og Trip-Trapstol og gerne

et par hænder!
Man kan gå rundt i sansehaven og opleve. Det er

sjovt at se, at mange børn er meget interesserede i vores skulpturer af Eigil Vestergård med de 2 sten "Musling sprækkes-Musling ligger åben". Især muslingen med den lille baby tiltrækker. Hvilke tanker gøres der mon når børnene står der og kigger?

Jeg vil gerne afslutte dette indlæg omkring børn som pårørende, med et uddrag fra en af de tankevækkende

børnebøger vi har " Marvi Myrebjørn fatter håb."

Marvi Myrebjørn har mistet Clarice og i sin tristhed får han hjælp af vennen Kalle Kanin.

" Du bliver nødt til at sige farvel, Marvi" sagde han. " Det er meget svært, men du må gøre det. Hvis vi aldrig siger farvel, finder vi aldrig ud af, hvordan vi skal komme videre, hvordan kan vi så nogensinde vise andre, hvor smuk Clarice var?"

Når du siger farvel, Marvi, betyder det ikke, at du behøver at glemme Clarice," sagde Kalle blidt.

"Det betyder, at du accep-

terer det, som er. Så vil du blive fri til at mindes, uden at det gør så ondt. Du vil opdage at ved at give slip på Clarice vil du få mere energi til at leve. Du vil måske endda opdage, at det at sige farvel vil hjælpe dig til at elske dig selv og andre mere end før. Jeg tror, at Clarice ville være glad for det, Marvi."

Udvikling af det frivillige arbejde

De frivillige i Hospice Sydvestjylland arbejder med udvikling inden for det frivillige arbejde

Ved. frivilligkoordinator Lise Erbs og hospiceleder Ulla Krogh pJessen

Ca. 40 af Aflastningstjenestens frivillige har valgt at være frivillig på Hospice Sydvestjylland. Og de giver dermed af deres personlige tid til patienter, pårørende og personale. Vi plejer at sige, at de frivillige er "vores fløde i kaffen". De frivillige forsøder hverdagen på Hospice med deres medmenneskelige omsorg og praktiske indsats. Vi har en gruppe rigtig flittige og meget interesserede frivillige. De går på kurser i psykologi og omsorg, de læser bøger om sygdomme og om at give hjælp til hjælpssøgende. De frivillige giver af sig selv, hvor nogle underholder med musik og koncerter, andre udformer

smukke blomsterdekorationer og dækker hyggeligt op til spisetid. Nogle mødes også med andre frivillige og drøfter kvaliteten i deres indsats og diskuterer indfaldsvinkler til, hvordan de kan udvikle forskellige tilbud til patienter og pårørende, der opholder sig på et hospice og derfor er i en vanskelig fase i deres liv.

Hver måned mødes vi og går til gudstjeneste sammen med patienter og pårørende. Efterfølgende holdes et møde, hvor vi lægger vagtplan og drøfter indsatsen. I 2009 har vi drøftet værdierne i den frivillige indsats og har arbejdet med at opstille en formel mission og vision for den frivillige indsats på Hospice Sydvestjylland.

Mission:
(De frivilliges eksistensberettigelse)
Frivillige kommer til stede på Hospice Sydvestjylland som et supplement til den professionelle pleje og behandling. Der ydes individuel baseret

medmenneskelig støtte og samvær til patienter og pårørende der har behov for dette og er interesseret heri.

Frivillige står til rådighed som værter og værtinder ved 2 spisesituationer i døgnet. Her er de med til at skabe æstetisk gode rammer for måltiderne. Frivillige står til rådighed for patienter som tilvejebringer af forskelligt, som besøgsven eller som vågekone.

Den frivillige indsats ydes med indføling for den enkelte patient og pårørendes situation og behov. Hospicefilosofien anvendes som ledetråd.

Vision:
(Det overordnede mål)
Som frivillige vil vi opfylde individuelle ønsker som patienter kan have. Vi har som mål, at øge livskvaliteten hos patienterne. Samtidig yder vi medmenneskelig støtte og aflastning til pårørende, for på

den måde at være med til at skabe helhed i familiernes ophold på Hospice.

Vi vil til enhver tid vise, at vi har ro og tid til at være noget for den der har brug for os. Desuden kan vi som frivillige tilbyde at skabe adspredelse for patient og pårørende i hverdagen.

Den enkelte frivillige er i stand til at opbygge medmenneskelige tillidsforhold og til at tage ansvar i det frivillige virke på Hospice Sydvestjylland.

Umiddelbart kunne man sige, at det blot er ord, men en kort beskrivelse af eksistensberettigelse og overordnet mål er en god ledetråd, der forpligter i det daglige og siger noget udadtil om, hvem de frivillige er. Vi er stolte af vore frivillige og over de mål de selv har været med til at beskrive. Lise Erbs arbejder nu videre med mål for hverdagens konkrete opgaver og gøremål.

Haveglæder – glæder ved haver

Hvor er den dejlig, vores hospicehave, der kommer os i møde med årstidernes skiftende, stimulerende syn og dufte. Hvem vil undvære forårsbebuderne erantis, krokus og påskelijler - med snarlig følge af rhododendron, de smukke, lyserøde storkenæb og højsomme-

rens blåregn? Og hvad mon hospiceleder Ulla forestiller sig i år af blomster i de store terrassekrukker? Vi får se.

Men hospicehaven er ikke kun de kyndigt udvalgte planter. Også selve havens plan har stor betydning for vores oplevelse. Her har –

synes jeg – arkitekten Helene Plet begået en lille genistreg, for form og indhold mødes i en fornem syntese. Yderligere har vi fået et velkomment islæt med rislende vand og Vestergaards markante granit symboliserende fødsel og død.

Vores hospicehave er Esbjergs mest helstøbte anlæg!

Det er derfor, vi kan se den, så skønheden bliver synlig - derfor kan vi opleve den, så vi mærkes - og derfor kan vi lytte til den, så vi hører dens mange stemmer. vh-n

